

K E R T É S Z E R Z S I

BOHÓ ÉS BARITON

BARANYAI (B) ANDRÁS RAJZAIVAL

Pogony

BOHÓ ÉS BARITON A VESZÉLYES KERTBEN

Bohó és Bariton otthon ülnek. Bariton horgol,
Bohó egy napsütötte nyári kertet fest.

– BÁRCSAK OTT LEHETNÉK A KÉPEN! –

sóhajt Bariton.

ÉS HOPP! MÁR OTT IS VANNAK.

– Hogy kerültünk ide? – kérdezi riadtan Bariton. – Az előbb még a kanapén horgoltam.

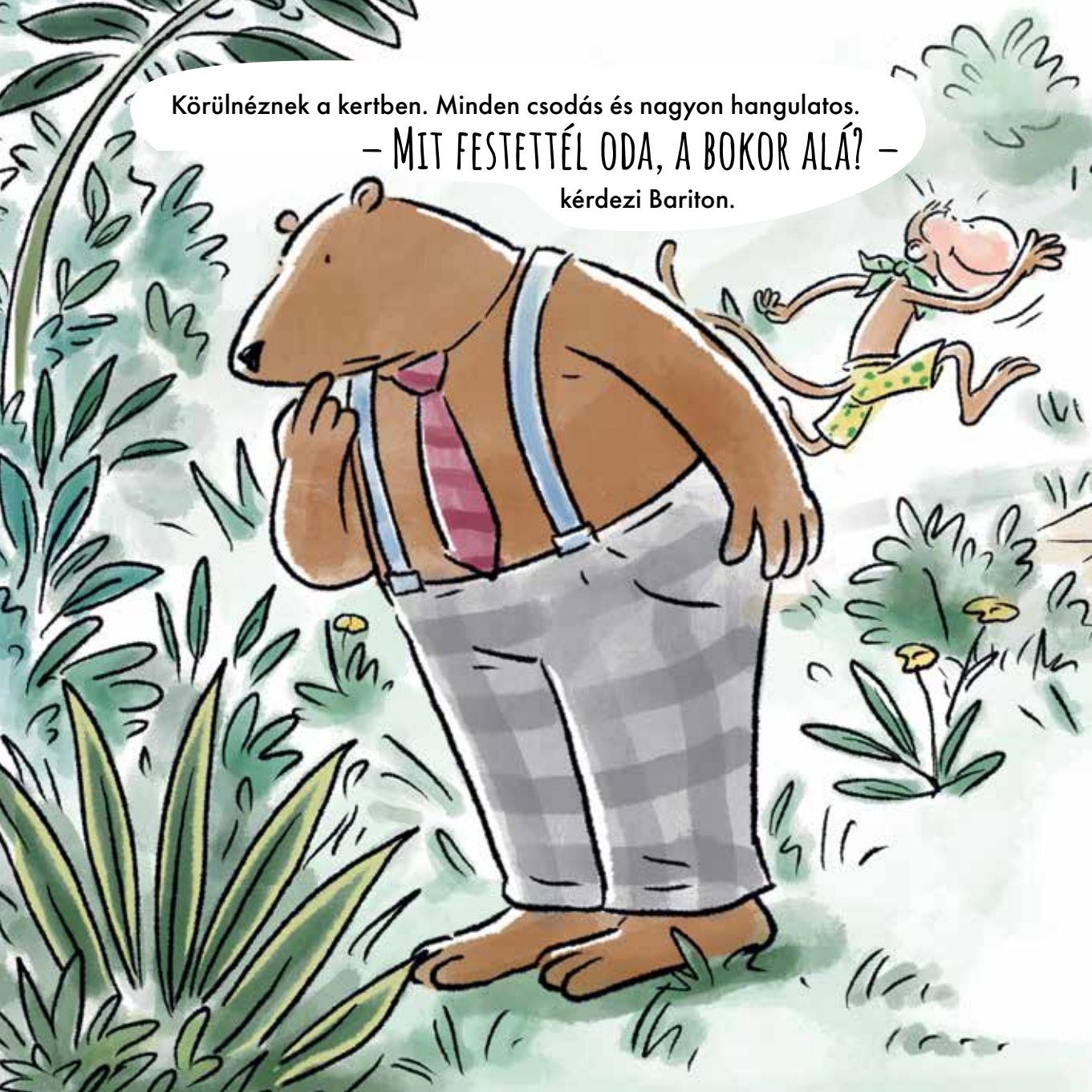
– Horkoltál – javítja ki Bohó. – Úgy látszik, ilyen tehetséges művész vagyok. Festek valamit, és valóra válik. Beszippant a kép.

Körülnéznek a kertben. Minden csodás és nagyon hangulatos.

– MIT FESTETTÉL ODA, A BOKOR ALÁ? –

kérdezi Bariton.

– Ja, az? Nem is tudom. Ne törődj vele, csak egy paca – legyint Bohó. – Gyere, élvezzük a medencét és a limonádét!
Bariton azonban egyre csak bokor alját vizslatja:
– Szerinted is mozog az a valami?
– Káprázik a szemed, Bariton. Jobb, ha nem veszel róla tudomást.
Pingpongozzunk!

Bariton hamar elfárad a pingpongban...

...de a tekézést egy lendítéssel megnyeri.

– HAGYTALAK NYERNI – mondja Bohó. –

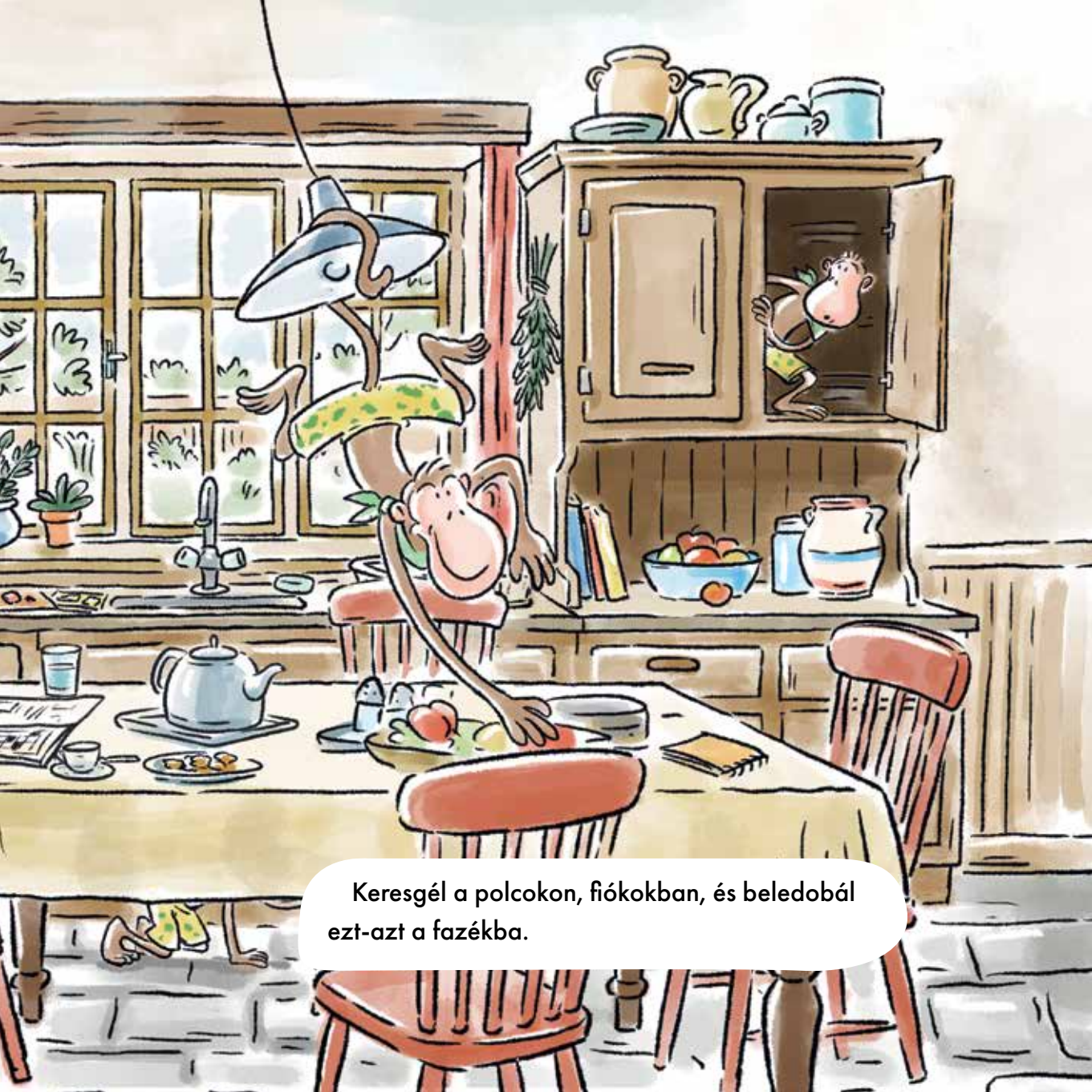
MOST NÉZZÜNK KÖRÜL
A HÁZBAN!

Bemerészkednek a házba. A konyhában nincs senki, a tűzhelyen leves rotyog. Bohó leemeli a fedőt, és elfintorodik:

– TÚL SOK BENNE A ZÖLDSÉG. FELJAVÍTOM!

Keresgél a polcokon, fiókokban, és beledobál ezt-azt a fazékba.

Bariton az asztalon heverő keresztrejtvényhez
telepszik. Beír néhány megfejtést, aztán megakad.

– Te, Bohó! Ez mi lehet? A legszebb állat, négy betű, az első betű B.

– BOHÓ! – vágja rá azonnal Bohó.

– Kár, hogy nem hét betű – busong Bariton, és nagy duzzogva beírja a megfejtést.

Egy idő után felpillant, de sehol nem látja Bohót.

– NEM TÚL NAGY ITT A GŐZ?!

SZERINTEM MENJÜNK VISSZA A KERTBE!

– Te nem úgy látod, mintha mozogna az a valami a bokor alatt? Csak emlékszel rá, hogy mit festettél oda! Mintha egy óriás nagylábuja lenne – rémülődzik Bariton. – Vagy egy mérges hüllő orra. Vagy egy...

Bohó felkap egy törülközőt.

– Letakarom, és akkor nem fog zavarni.

– **ÉS HA RÁNK TÁMAD?** – kérdezi Bariton.

– Akkor megvívsz velem. De nem hiszem, hogy túl veszélyes. Olyasmit sosem festek.

A bokor most már kitartóan zörög,
közben furcsa nyöszörgés hallatszik.

– Talán mégis veszélyes – véli Bohó, és a sufnira pillant. –

FEL KELL FEGYVERKEZNIÜNK SZÜKSÉG ESETÉRE.

Addig keresgélnek, míg ütőképes csapattá alakulnak a szűzben talált kellékekkel. Bohó nem nagyon lát ki a vödör alól, de a locsolócső félelmetesen kígyózik a mancsában.

Bariton megtorpan:

– VÁRJ! MI VAN, HA TÖBBEN VANNAK?

– Mi is többen vagyunk. Te kiteszel legalább öt majmot. Én meg nyolc medvét. Az összesen tizennégy képzett harcos.

Bariton utána számol, bólint.

Lassan óvakodnak a bokor felé, ám Bariton ismét megtorpan:

– Mi van, ha csak a szél zörgeti az ágakat? És az a folt csak egy fél pár zokni?

- Berezeltél, Bariton?
- Igen – mondja Bariton őszintén.
- Ezt nem muszáj ám beismerni – oktatja Bohó. – De mindegy, akkor majd én megyek elől.
- De semmit nem látsz a vödörtől – aggódik Bariton.
- Viszont kiélesedett a szaglásom.

VESZÉLYT SZIMATOLOK, BARITON!

A ház felől kiabálás hallatszik:

- PAMI! ITT A JUTIFALI, CUKI MUCI!

